Η ΠΙΣΤΙΣ

Ἔπα· ἀπ' τὸν μαρμαρένιον Καποδίστρια, ποῦ ὀρθώνεται λευκός, μέσα στὸν κηπάκον του, ἀντίκρυ στὴν πανύψηλην, τὴν ἐπιβλητικὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, μὲ τὸ ἀμαυρωθὲν ἀπὸ τὸν καιρὸν χρῶμα της καὶ τὴν μεγάλην σκάλαν της ἀπέξω, ἐπὶ τοῦ κατηφορικοῦ δρόμου, τοῦ ἀμμοστρώτου καὶ τοῦ καγκελοφράκτου, παρὰ τὸ δεξιόθεν ὕψωμα, ὑπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα, πρὸς τὴν ἥσυχη Γαρίτσα, τῆς ὁποίας ὁλοστρόγγυλος ὁ κόρφος ἀναλάμπ' ὑπὸ τὸ φίλημα τοῦ πρωϊνοῦ ἥλιου, κατεβαίνουμε μαζὶ μὲ τὸ μεσίτη, ὁ ὁποῖος μοῦ κολλήθη, καὶ 'ρωτᾷ ἂν θέλω τίποτσι, κάμαρη νὰ μοῦ βρῇ, λοκάντα νὰ μοῦ δείξῃ, ἢ ἄλλην τινὰ ὑπηρεσίαν, μᾶλλον ἐμπιστευτικήν, νὰ μοῦ προσφέρῃ. Σάββατο, ξάστερος οὐρανός, θερμὸς ἥλιος, μαλακὴ πνοὴ ἀπὸ τὸ πέλαγο, φύλλα πράσινα 'ς τὰ δένδρα, ἔντομα τριζονίζοντα 'ς τὰ χόρτα, χαρὰ θεοῦ τριγύρω, εἰς στερέωμα κ' εἰς πόντον καὶ εἰς γῆν. Ἐπιθάλασσον, τὸ κάστρο τὸ δικόρυφον, ἐγείρεται ὑπὲρ τὸν στρωτὸν κόρφον, ἀπ' ἐδῶ· δεσπόζει τῆς λιμνοθαλασσούλας, μακρυνὸς ὁ ἀνεμόμυλος, ἐκεῖ-κάτω· διπλώνει τὴν καμπύλην του, ἀγκαλιάζων ἑκατέρωθεν τ' ἀβαθῆ νερά. Κανένας εἰς τὸ δρόμο· δὲν εἶν' ὁ καιρὸς τοῦ ἐρχομοῦ τῶν ξένων. καὶ αὐγὴ ἀκόμα· κοιμοῦνται οἱ Κορφιάτες, ἀργοξύπνητοι. Ἀλλὰ ἀποπίσω μας, μία γυναῖκα, ἔρχεται ὁμοίως, προσπερνᾷ. καλημερίζει τὸ μεσίτη, καὶ τραβᾷ πρὸς κάτου, ξέσκουφη, μὲ τὸ χρωματιστὸ φουστάνι της, κρατοῦσα εἰς τὸ χέρι μέγα μπουκέτο ἀπὸ ἄνθη. Καὶ ὁ μεσίτης, ὑποχρεωτικός, πληροφορῶν με:

— Τὴ σερβάρεις αὐτήν' ἀφέντη μου;... Εἶνε δημόσια... Ὀβρηά... Καὶ ξέρεις ποῦ πάει τόρα; μὲ τὰ φιόρια;... Πάει στὸ Κοιμητήριο, νὰ ντὰ βάλῃ στὸ λάκκο τοῦ μορόζου τση... Αὐτήνη, ἀφέντη μου, ποῦ γλέπεις εἶχε ἕνα μορόζο... χριστιανό... ἐδῶ, κορφιάτη... ἕναν κόγο... μάγερα, ἀφέντη μου... Κι' αὐτὸς ὄξ' ἀπὸ μᾶς... ἅγιος νὰ μᾶς φυλάῃ!... ἔπαθε... ἀρρώστησ' ὁ ἄθρωπος... τὸ πέττο του... φισικός... καὶ αὐτήνε, ἀφέντη μου, τὸν ἐβάσταξε ὅλη τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔκαμ' ἄρρωστος... ἕνα χρόνο καὶ πιλιότερο... τὸν διατήρησε, μ' ὅλη ντὴ ρέγουλα, νὰ

ξοδεύ' αὐτή, ποῦ δὲ μπόρουνε νὰ δουλέψῃ 'κειός, νὰ ντὸν ἔχῃ στὴ γκάμαρή τση, νὰ ντοῦ πάρῃ γιατροί, τσοὶ καλλίτεροι γιατροὶ τσὴ Κέρκυρας, νὰ ντὸ μπερποιέται καλλίτερα κι' ἀπὸ ἄντρα τση... νὰ ντοῦ κάνῃ τὴ 'σοκόμα... νὰ κάθεται νὰ ντοῦ καρτῇ γκουάρδια ἀπάνω 'πὸ τὸ κεφάλι του... ὅλοι τσοὶ μῆνοι ποῦ κατάπεσ' ὁ ἄθρωπος... νὰ κοιμᾶτ' ἀγκαλιὰ ὡς τὸ ὕστερο μενοῦτο, ἴσιαμε ξεψύχησε, ἀκοῦς, ἀφέντη μου!.. Κι' ἀπέκεια, σὰν ἀπόθαν' αὐτός, πῆρ' ἀφέντη μου τσοὺ παπάδες, τσοὺ πλέρωσε, τοὔκαμε τὴ θαμή του, τοῦ ἀγόρασε τὸ ντόπο, τὸν ἐτάφιασε, ὅλα τὰ πάντα... Πῆε καὶ στὸ σιὸρ Μίκιο, νὰ πάρῃ ἄδγια νὰ ντοῦ φκιάσῃ κυβοῦρι... μόν' τὴ μπόδισαν... τσ' ηὕρηκαν δυσκολίες... νὰ μὴ ντὴν ἀφήκουν μαθέ, φτωχιὰ γυναῖκα, νὰ ξοδέψῃ τόσα ὄβολα... Κι' ἀπὸ τότες ποῦ λές, ἀφέντη μου, ἀσκώνεται καὶ πααίνει ταχτικά, τοῦ πάει τὸ λάδι του, τ' ἀνάφτει τὸ καντύλι του, κάθε αὐγὴ τοῦ πάει φιόρια ποῦ γλέπεις... Κεῖ πααίνει τόρα μὲ τὰ φιόρια ποῦ τὴ γλέπεις... Μῆνοι τούτ' ἡ δουλειὰ ὁποῦ κρατεῖ... 'Απὸ τότες ποῦ ἀπόθανε... Κι' ἄσε ποῦ τόνε βάσταξε ἄρρωστόνε ἄκνα δυὸ χρόνοι ποῦ σοῦ λέω.

— Καὶ εἶνε δημόσια αὐτή;...

— Δημόσια, ἀφέντη μου!... Δημόσια!... Δὲ μ' ἀκοῦς ποῦ σοῦ λέω;... Ἡ Μαρκὰ μὲ τ' ὄνομα... 'Οβρηά, 'πὸ τὴν Ἄρτα 'νε φερμένη... Εἶνε γυναῖκα δέκα ὀβολῶνε!...

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Δασκαλικὲς κουβέντες

Ο διδάσκαλος. — *Γιατί δὲν μ' ἐχαιρέτησες στὸ δρόμο;*

Ὁ μαθητής. — *Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶμαι πολὺ μύωψ καὶ δὲν σᾶς διέκρινα ἀπὸ μακρυά...*

Ο διδάσκαλος (θυμωμένος καὶ σείων τὸν δάκτυλον). *Τότε ἔπρεπε νὰ με πλησιάσῃς καὶ θὰ με διέκρινες!...*